

PRZEDMOWA

Stosowanie środków przymusu bezpośredniego i broni palnej wiąże się z ingerencją w sferę konstytucyjnie zagwarantowanych praw i wolności. Jednakże w gestii państwa prawnego jest zagwarantowanie bezpieczeństwa obywatelom nawet kosztem pewnych praw i wolności.

Bezpieczeństwo towarzyszy ludzkości od zarania dziejów, zarówno w aspekcie teoretycznym, jak i praktycznym. Rozważania naukowe w tej sferze są bez wątpienia dość szerokie.

Bezspornie na bezpieczeństwo mają również wpływ środki przymusu bezpośredniego i broń palna. Ich znaczenie na przestrzeni lat ewaluowało. Obowiązujące w tym zakresie przepisy zostały wprowadzone ustawą z dnia 24 maja 2013 r. o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej. Wcześniejszym aktem prawnym regulującym stosowanie środków przymusu bezpośredniego było rozporządzenie Rady Ministrów z 17 września 1990 r. w sprawie określenia przypadków oraz warunków i sposobów użycia przez policjantów środków przymusu bezpośredniego¹.

Należy zaznaczyć, iż dokonana w porządku prawnym zmiana dotycząca środków przymusu bezpośredniego i broni palnej uzasadnia potrzebę analizy tego zagadnienia. Przegląd literatury ze wskazanej dziedziny nie pozostawia wątpliwości, że zagadnienie to było traktowane marginalnie i tylko nieliczni autorzy podjęli próbę zbadania tematu, jednak nie w tak szerokim znaczeniu.

Zaprezentowany Czytelnikom komentarz do ustawy o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej jest pozycją unikatową. Autorzy pochylili się nad aktem prawnym, który nastrocza problemów zarówno wielu funkcjonariuszom

¹ Dz. U. z 1990 r. Nr 70, poz. 410 ze zm. (akt archiwalny).

służb mundurowych, jak i innym osobom zajmującym się tematyką środków przymusu bezpośredniego. Interpretacja zapisów ustawy dokonana przez autorów umożliwi rozwianie wielu wątpliwości Czytelników.

Komentarz ten stanowi także ocenę wartości ustawy w kontekście stosowania jej przepisów przez funkcjonariuszy służb, którym uprawnienia związane ze środkami przymusu bezpośredniego i bronią palną zostały nadane, odnosi się do realiów naszej rzeczywistości.

Został on opracowany według wspólnie przyjętych przez autorów założeń, które miały na celu nadanie mu spójnego charakteru. Nie oznacza to jednak unifikacji stosowanych przez poszczególnych autorów metod, wykładni bądź jednolitości poglądów na sporne zagadnienia związane ze stosowaniem środków przymusu bezpośredniego i broni palnej.

Wydanie pierwszego komentarza do ustawy o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej uważam za celowe i potrzebne. Publikacja skierowana jest do szerokiego grona odbiorców, począwszy od funkcjonariuszy służb mundurowych przez inne osoby zajmujące się zawodowo ochroną bezpieczeństwa i porządku publicznego po środowiska akademickie, jak i czytelników zainteresowanych poruszaną tematyką.

Komisarz Policji dr Marcin Nowak

Wyższa Szkoła Policji w Szczytnie